

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/15/2024
Identifikačné číslo spisu:	2318010450
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2318010450.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 9. októbra 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného Q. J. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona účinného v čase spáchania žalovaného skutku o dovolaní menovaného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/45/2023, z 20. júna 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. J. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 9T/22/2018, z 11. januára 2023 bol obvinený Q. J. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného v čase spáchania žalovaného skutku, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

„v presne nezistenom čase si zadovážil a do 00.10 hod. 4. septembra 2017 v E. na ulici J. cesta, pred čerpacou stanicou E. neoprávnene u seba prechovával v 16-tich kusoch vreciek s tlakovým uzáverom kryštalický materiál, pričom podľa znaleckého posudku z KEU PZ Bratislava bolo zistené, že predložené vrecká obsahovali kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 2 824 mg, ktorý obsahoval metamfetamín s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza) obsahujúce 2 149 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo vzhľadom na celkovú hmotnosť zaistenej látky zodpovedá necelým 29 obvykle jednorazovým dávkam drogy, a to o celkovej cene na tzv. čiernom trhu v sume 112,96 EUR (vychádzajúc z verejne dostupných informácií Národnej protidrogovej jednotky ohľadne monitorovania cien drog na území Slovenskej republiky na čiernom trhu s omamnými a psychotropnými látkami, kedy psychotropná látka pervitín, t. j. metamfetamín, bola podľa zistení uvedenej protidrogovej jednotky v 3. štvrtroku 2017 v Trnavskom kraji o cene 40 EUR za 1 g), pričom metamfetamín je v zmysle zákona o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch (z. č. 139/1998 Z. z. v príslušnom znení) zaradený do II. skupiny psychotropných látok“.

Za to bol obvinenému Q. J. uložený podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd výkon trestu podmienene odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmienene odsúdenia s probačným dohľadom vo výmere 1 (jeden) rok. Okrem toho mu súd podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona uložil zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas skúšobnej doby podmienene odsúdenia ako aj povinnosť byť legálne pracovne/zárobkovo činný, či už skrze zamestnanecký pomer alebo inak a v prípade straty zamestnania, zamestnať sa v skúšobnej dobe, alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného rozhodol uznesením, sp. zn. 3To/45/2023, z 20. júna 2023 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného Q. J..

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený Q. J. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietol:

„[§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Pri danom dovolacom dôvode odsúdený uvádza, že v rámci trestného konania navrhoval okrem znaleckého zisťovania, ako sa mohla stopa DNA odsúdeného dostať na sáčky s drogami, opätovného vypočutia najmä členov policajných hliadok 1., 2., a ostatných príslušníkov PZ prítomných na mieste zadržania odsúdeného, príp. ich konfrontáciu, a tiež kamerový záznam z policajných hliadok (ku ktorým návrhom obhajoby Krajský súd v Trnave na str. 16 napádaného uznesenia aj zaujal stanovisko) aj ďalšie dôkazy, a to zabezpečenie kamerových záznamov z čerpaciej stanice, nachádzajúcej sa v blízkosti zadržania odsúdeného, kamerového záznamu obce, v ktorej došlo k zadržaniu, a tiež vypočutia svedka T. U., ktoré súdy nevykonali a ani sa v namietaných rozhodnutiach nijako argumentačne nevysporiadali s tým, z akých dôvodov ich nevykonali. Súdy sa predmetnými návrhmi na vykonanie dôkazov vôbec nezaoberali, čím porušili právo odsúdeného na obhajobu zásadným spôsobom, čo zakladá dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) TP.

Pokiaľ ide o posádky policajných hliadok, sú to práve oni, ktorí mali realizovať procesné úkony - vydanie veci s náležitým poučením (aj vykonanie prehliadky vozidla a iné), na podklade práve čoho má byť, podľa súdu, postavená daná trestná vec (hoci súd pripúšťa nezákonnosť iného/iných procesných úkonov hliadok). Výpovede týchto svedkov (členov posádok) sú plné podstatných rozporov, súdy tento rozpor opätovným predvolaním týchto svedkov a ich konfrontovaním s videozáznamom (príp. aj listinnými dôkazmi - zápisnicami), nepovažovali za potrebný, s čím nemôžem v žiadnom prípade súhlasiť [...].

[§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku]. S poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. III. ÚS 561/2021 - 57 z 21. decembra 2021), bolo dôležité preveriť, či bol daný zákonný podklad zastavenia vozidla policajnou hliadkou 1, a či bol odsúdený riadne poučený o zákaze seba inkriminácie pred dobrovoľným vydaním veci - drog z tašky. Odsúdený tak namieta zákonnosť zastavenia, na základe ktorého došlo následne k vykonaniu nezákonných procesných úkonov, z ktorých vzišli nezákonné dôkazy, ktoré boli pred súdmi vykonané a ktoré slúžia ako dôkazy o vine odsúdeného. Na nezákonné zastavenie vozidla nadväzovali a získavali sa dôkazy, na ktoré sa prenáša ich nezákonnosť.

Súdy celkom správne preverovali zákonnosť zásahu policajných hliadok pri zastavovaní vozidla odsúdeného v zmysle uvedenej aktuálnej judikatúry Ústavného súdu SR, avšak dospeli k nesprávnejmu záveru, keď dané zastavenie vozidla vyhodnotil ako zákonné ('hoci tam, kde OS GA nemohol o zákonnosti zásahu polície túto zákonnosť konštatovať - úkon/y polície vyhodnotil ako irelevantný/é pre posúdenie prejednávanej trestnej veci'). Tvrdená 'neprimeraná rýchlosť vozidla', resp. 'bezdôvodne

pomalá jazda vozidla' je z hľadiska posudzovania subjektívnou kategóriou, závislou na posúdení policajnej hliadky (dokonca prokurátor na HP 11. januára 2023 uviedol, že sa dá táto skutočnosť objektivizovať iba na mieste, z kamerového záznamu to nevyplyva), odvolací súd dokonca uvažuje o prezumovanej pomalej jazde - vid' str. 11 uznesenia KS TT, ktorá mala byť dôvodom na zastavenie. Vyhodnotenie tejto otázky - dôvodnosti zastavenia vozidla - je nutné posudzovať v širších súvislostiach, podľa všetkých dostupných skutkových okolností, v kontexte týchto tvrdení bolo nutné v konaní tieto preveriť, a aj zabezpečením obhajobou navrhovaného kamerového záznamu z obce Matúškovo a čerpacej stanice, a nie len výpoveďou dvoch svedkov (policajtov z policajnej hliadky 1). Súdny bez uvedenia relevantných argumentov vyhodnotili ich výpovede čo do uvádzania pomalej jazdy odsúdeným za dôveryhodné, a výpoveď odsúdeného za nedôveryhodnú, bez toho, aby podrobili výpovede svedkov (policajtov z policajnej hliadky 1) ďalšej logickej kritike.

Máme zato, že súdy tak postavili vinu odsúdeného na základe nezákonne zabezpečených dôkazov, keďže nesprávne vyhodnotili zákonnosť zastavenia vozidla, na ktoré nadväzovali ďalšie nezákonné úkony (vrátane výzvy na vydanie veci a samotnej zápisnice o vydaní veci, zaistenia vecného dôkazu - sáčka s drogami, vypracovaný znalecký posudok...) na základe doktríny plodov z otráveného stromu, kedy neprípustným dôkazom sú aj ďalšie priame či nepriame dôkazy získané po (z) nezákonnom zastavení policajtní.

Vážený dovolací súd, z popisu vyššie uvedeného, poukazujúc najmä na videozáznam a úradný záznam zo 4. septembra 2017, ale aj jednotlivý sled udalostí a uvádzaný kontext tak, ako som si ho opätovne dovolil celý popísať, je zrejmé, že zistené a konštatované zákonné zastavenie vozidla pre pomalú jazdu nie je správne, a preto aj všetky ďalšie dôkazy, ktoré nadväzovali na takto nezákonné zastavenie vozidla, je nutné vyhodnotiť ako nezákonné. Nezákonne získané dôkazy nemali byť v súdnom konaní vykonávané.

V neposlednom rade súdy vinu zakladali aj na listine o dobrovoľnom vydaní veci (drog), podpísanej samotným odsúdeným, ktorému vydaniu veci malo predchádzať poučenie o právach obvineného. Tu chcem uviesť, že opäť ide o dôkaz získaný v rozpore so zákonom, nakoľko nielen že nadväzuje na nezákonné zastavenie vozidla (doktrína plodov z otráveného stromu), ale OČTK odsúdeného nepoučili.

V tejto súvislosti, dovoľm si poukázať na zákaz sebaobviňovania ako ústavný princíp: Ústavný súd pripomenul zákaz sebaobviňovania ako ústavný princíp vyplývajúci z čl. 47 ods. 1 ústavy. Obsahom tejto zásady je, že nikto nemôže byť nútený, aby obviňoval seba samého. 'Ani verejný záujem na odhaľovaní, stíhaní trestného činu a potrestaní páchatel'a nemôže ospravedlniť taký postup, ktorý zasahuje do samotnej podstaty práva obvineného na obhajobu vrátane práva nebyť nútený obviňovať sám seba (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Heaney a McGuinness v. Írsko, sťažnosť č. 34720/97, Jalloh v. Nemecko, sťažnosť č. 54810/00 alebo Saunders v. Veľká Británia, sťažnosť č. 19187/91). 'Zo zákazu sebaobviňovania vyplýva požiadavka, 'aby policajt predtým, ako vyzve osobu na vydanie veci, podľa § 89a TP túto osobu poučil o zákonnej možnosti neobviňovať sám seba a neprispievať k vlastnému seba obvineniu z trestnej činnosti (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/11/2013). Postupom podľa § 89a TP bol policajt povinný poučiť sťažovateľa predtým, než vec vydal, o tom, že nemá povinnosť vec vydať, ak by si vydaním veci spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania (III. ÚS 522/2021)'. Ústavný súd SR následne rozviedol podstatu zákazu sebaobviňovania s tým, že je dôležité, aby policajt predtým, ako vyzve osobu na vydanie veci podľa § 89a Trestného poriadku, túto osobu poučil o zákonnej možnosti neobviňovať sám seba a neprispieť k vlastnému seba obvineniu z trestnej činnosti. O tomto mal policajt poučiť sťažovateľa predtým, než vec vydal, t. j. o tom, že nemá povinnosť vec vydať, ak by si vydaním veci spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania (nie až potom ako už bola vec vydaná). Pokiaľ totiž došlo k vydaniu veci bez tohto predchádzajúceho poučenia, ide o postup od počiatku nezákonný a zákonný podklad by nemalo ani vykonávanie akýchkoľvek ďalších úkonov zo strany orgánov činných v trestnom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach, sp. zn. 3Toš/7/2008, 5Tdo/47/2010, 5To/21/2010, 1Tdo/13/2011, 2Tdo/37/2011. Policajná hliadka mala hneď potom, ako nadobudla dôvodné podozrenie, že v ním zastavenom vozidle sa môžu nachádzať omamné a psychotropné látky ukončiť dopravnú kontrolu a svoj postup prispôbiť požiadavkám TP adresovaným verejným autoritám na účely vyšetrovania trestnej činnosti vrátane zodpovedajúcich úkonov podľa predpisov o Policajnom zbore. Policajt, ktorý mal dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, mal sťažovateľa v zmysle Trestného poriadku riadne poučiť o možnosti

zákazu sebaobviňovania podľa čl. 47 ods. 1 ústavy ešte pred samotnou výzvou na vydanie vecí. V posudzovanej veci (ako to vyplýva aj zo zápisnice o výsluchu svedka) sa to tak neudialo a sťažovateľ bol o svojich právach poučený až následne pri podpise zápisnice o vydaní vecí a následnom obmedzení osobnej slobody podľa § 85 TP.

Uvádzam, že v posudzovanej trestnej veci ide takmer o identický prípad (s tým rozdielom, že tu policajná hliadka 1 od prvého momentu vedela, komu patrí vozidlo a že ide o osoby z drogového prostredia), no pod zámienkou zastavenia pre pomalú jazdu, kontroly povinnej výbavy, išli odsúdeného zadržať a obviniť, bez dodržania príslušných ustanovení TP. Podotýkam, ani W., a ani O. nevedeli s istotou uviesť, kto poučoval odsúdeného o zákaze sebaobviňovania, čo je nutné vyhodnotiť ako 'v pochybnostiach prospech obvineného', pretože nikto sa na poučenie v konkrétnosti nepamätal! Súd sa tak spoľahol na to, že ak to neurobil svedok W., tak to urobil svedok O., hoci títo sami o sebe vyslovili pochybnosť, pretože poučenie v zápisnici je, a túto obžalovaný podpísal. Súd nezohľadnil, že zápisnica bola spisovaná a podpísaná až po údajnom samotnom vydaní drog, na policajnej stanici, a poučenie má byť ešte pred samotným vydaním a nesmie ísť len o formálne poučenie, podozrivý mu musí porozumieť.

Vážený dovolací súd, z popisu vyššie uvedeného, je zjavné, že k riadnemu poučeniu o zákaze sebaobviňovania zo strany OČTK pred výzvou na vydanie vecí nedošlo, a teda samotné vydanie vecí bolo nezákonné. Nezákonne získané dôkazy nemali byť v súdnom konaní vykonávané.

[§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. V skutku popísanom v napádanom rozsudku OS GA (t. j. 'v presne nezistenom čase si zadovážil a od 00.10 hod. dňa....') absentuje riadne vymedzenie znaku neoprávnene, pretože v ňom nie je zmienka, si bez povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, a teda drogu v 16tich kusoch vreciek, čím nemôže byť naplnený znak trestného činu podľa 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona".

Obvinený Q. J. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona v jeho neprospech zrušil, z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu ako aj rozsudok okresného súdu a prikázal, aby súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka, ktorá uviedla:

„Z obsahu podaného dovolania je zjavné, že obhajca obvineného namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech a taktiež nevykonanie ním navrhovaných dôkazov, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu práva na obhajobu. Vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

V prípade námietky obvineného ohľadne záverov o vine obvineného založenej na nezákonných dôkazoch, nevykonaní dôkazov, ako aj namietaní nezákonnosť zastavenia vozidla, je potrebné poukázať na konštantnosť rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Trestného poriadku, ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (uznesenie NS SR, sp. zn. 6Tdo/32/2015, z 18. mája 2016). Uvedené vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. Ak by záver súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (prímerane tiež R 7/2011, R 14/2015, ZSP 21/2010-II, ZSP 16/2013-II (uznesenie NS SR, sp. zn. 6Tdo/65/2019, z 1. decembra 2020). Jasnejšie povedané, vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného, nie je porušením jeho práva na obhajobu a v zmysle toho ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

Bližšie sa k jednotlivým námietkam týkajúcim sa zisteného a preukázaného skutkového stavu vo svojom rozhodnutí vyjadril prvostupňový aj odvolací súd, pričom tieto závery považujem za logické, správne a

argumentačne dostatočne podložené.

Pokiaľ ide o samotnú vinu odsúdeného, táto bola preukázaná dôkazmi vykonanými pred prvostupňovým súdom, pričom je nepochybné, že obvinený dobrovoľne, sám, po predchádzajúcom poučení o zákaze seba inkriminácie, vydal tašku s obsahom omamných a psychotropných látok, pričom procesnú zákonnosť uvedeného úkonu sám dobrovoľne na znak jeho súhlasu podpísal v spísanej zápisnici. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by zápisnica bola obvinenému podstrčená tak, ako uvádzal obvinený, tieto tvrdenia svedok Y. výslovne poprel a nie je možné sa stotožniť ani s argumentáciou obvineného, že prakticky nevedel, čo podpisuje. V zápisnici sa nachádzalo predchádzajúce poučenie o zákaze seba inkriminácie, a keďže obvinený túto dobrovoľne na znak súhlasu podpísal, nie je sporné, či poučený bol, alebo nebol, keďže uvedená skutočnosť z podpísanej zápisnice explicitne a bez akýchkoľvek pochyb vyplýva. Zákonnosť zastavenia vozidla bola preukázaná svedeckými výpoveďami a listinným dôkazom v rozsudku prvostupňového súdu, ktorý tieto dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov najprv jednotlivo, ako aj súhrnne v kontexte celého prejedávaného prípadu posúdil a vyhodnotil spôsobom, ktorý je v rozpore s predstavou odsúdeného. Uvedená skutočnosť však nemá žiadny vplyv na zákonnosť a správnosť vydaného rozsudku (následne v spojení s uznesením odvolacieho súdu). Obvinený bol hliadkou zastavený z dôvodu podozrenia zo spáchania priestupku na úseku plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky, teda zákonný dôvod na zastavenie vozidla, ktoré viedol obvinený bol objektívne daný, čo skonštatoval a náležite v odôvodnení rozsudku uviedol aj okresný súd (a krajský súd sa s uvedeným stotožnil). Námetka obhajcu spočívajúca v absencii uloženia sankcie za priestupok (z ktorej odvodzuje nezákonnosť samotného trestného stíhania z dôvodu údajného nezákonného zastavenia vozidla a všetkých následných procesných úkonov) je preto zjavne nedôvodná a opätovne vyjadruje len negatívny postoj odsúdeného ku skutkovým zisteniam súdu (súdov), s ktorými nesúhlasí.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu), ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech. Mám za to, že právo na obhajobu obvineného nebolo porušené v žiadnom smere.

Ako ďalší dovolací dôvod obhajca obvineného uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, podľa ktorého možno dovolanie podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo všeobecnej rovine je potrebné uviesť, že tento dôvod dovolania sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Logicky však zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich súd na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Aby bol tento dovolací dôvod skutočne obsahovo naplnený, musí sa zároveň súdne rozhodnutie o nezákonných dôkazoch aj reálne opierať. Zároveň však treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania - na hodnotenie dôkazov. Ako už bolo uvedené vyššie, v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Tu opätovne poukazujem na skutočnosť, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní získané a vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu fakticky zopakoval námietky, ktoré použil už v odvolaní proti rozsudku súdu

prvého stupňa. S jeho námietkami sa dostatočne vysporiadal odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia. Polemika o vykonaných dôkazoch vedená obvineným v dovolaní, nie je sama o sebe spôsobilá preukázať nezákonnosť vykonania čo i len jediného dôkazu v predmetnej trestnej veci. Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. V prípade, že tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (k tomu primerane uznesenie NS SR, sp. zn. 5Tdo/24/2017, z 25. mája 2017).

Vzhľadom na uvedené hodnotím tento dovolací dôvod ako nedôvodný.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolacím dôvodom je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. V danom prípade, krajský súd ako aj prvostupňový okresný súd rozhodli vo veci na správnom posúdení zisteného skutku ako aj pri správnom použití hmotnoprávnych ustanovení. Obhajcom uplatnená námietka v podobe absencie znaku 'neoprávnene' v skutkovej vete rozsudku, odôvodňujúca naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je s ohľadom na uvedené zjavne neopodstatnená.

V predmetnom prípade došlo k rozhodnutiu súdu na základe dôslednej právnej úvahy, s ktorým sa obvinený a jeho obhajca nestotožnili. Takýto dôvod však nie je zákonným dôvodom na podanie dovolania. Pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, resp. súd druhého stupňa ako súd odvolací. Dovolací súd nie je oprávnený skúmať správnosť, úplnosť zisteného skutkového stavu a hodnotenie dôkaznej situácie, nakoľko ťažisko dokazovania a vyhodnotenie dôkazov je na súde prvého stupňa a jeho závery môže dopĺňať a korigovať či reparovať iba odvolací súd, ktorého stanoviskom je prvostupňový súd viazaný. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave procesných a hmotnoprávnych chýb uvedených v § 371 odsek 1 Trestného poriadku a nie je určené na revíziu skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdmi prvého a druhého stupňa. Podstatná časť dovolania sa však týka práve skúmania a vyhodnocovania skutkového stavu, ktorý bol správne a úplne zistený prvostupňovým súdom. V dovolacom konaní platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Mám za to, že obhajcom obvineného Q. J. podané dovolanie v skutočnosti neobsahuje žiadne argumenty vzťahujúce sa k uplatneným dovolacím dôvodom, a preto ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku".

Prokurátorka navrhla, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej

istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení (príkladmo viď § 34 a nasl., pokiaľ ide o obvineného, resp. § 44 a nasl. Trestného poriadku, čo sa týka obhajcu a pod.), ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napokon, aj zo samotného gramatického znenia naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

V spojitosti s právom na obhajobu je potrebné vnímať aj právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby sa na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,

- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van de Hurk v. Holandsko, resp. Ruiz Torija v. Španielsko). Podstatou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je teda povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v. Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne viď napr. Van de Hurk v. Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je následne možné kvalifikovaným spôsobom posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v. Rusko).

Ďalej platí, že jednou zo základných povinností súdu vo vzťahu k zachovaniu práva na obhajobu je nutnosť starostlivo a úplne popísať dôkazný postup, ktorý je súčasne treba logicky a presvedčivo odôvodniť. Uvedenú požiadavku zakotvil zákonodarca do sústavy nárokov na odôvodnenie rozsudku, a tak isto aj uznesenia, ktoré má povahu rozhodnutia vo veci samej. Nie je prípustné, aby odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí rešpektovať vyššie vymedzené kritériá, bolo založené na skutkových zisteniach, ktoré nie sú náležitým spôsobom odôvodnené, resp. primerane vysvetlené. Takéto rozhodnutia (ich odôvodnenie alebo absencia takéhoto odôvodnenia tam, kedy rozhodné skutočnosti v zásade musia byť odôvodnené) nie sú adhézne k určitému zistenému skutkovému stavu vyjadrenému v odôvodnení dotknutého rozhodnutia. Za takéhoto procesného stavu ide o rozhodnutia, ktoré nerešpektujú požiadavky Trestného poriadku ako základného procesnoprávného predpisu upravujúceho trestné konanie. V konečnom dôsledku sa takéto rozhodnutie „posúva“ do protiústavnej polohy, a to najmä z hľadiska nároku trestne stíhaného obvineného na spravodlivé posúdenie jeho trestnej veci (ÚS 181/2000 - ČR).

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval tým, že neboli vykonané určité dôkazy, ktoré navrhoval, a že súdy sa nimi vôbec nezaoberali. Táto argumentácia však nie je dôvodná.

K tomu najvyšší súd uvádza.

Právu obvineného spočívajúceho v možnosti navrhovať dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014).

Nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom - ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť.

Treba si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Pre konanie pred odvolacím súdom platí, že tento nemusí o návrhu na doplnenie dokazovania formálne rozhodnúť uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, pretože „ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejné zasadnutie použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo, ale „primerane“. „Z hľadiska zachovania práv obhajoby (čomu zodpovedá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal, k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku súdu prvého stupňa alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyššie uvedený záver zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom, a síce dovolania podaného ministrom spravodlivosti na podklade podnetu oprávnenej osoby podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [a už vôbec nie písm. i)], uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal. Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž

nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Najvyšší súd sumarizuje.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vo vzťahu k návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, môže byť naplnený ak:

- a) súd prvého stupňa o návrhu obvineného na doplnenie dokazovania nerozhodol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku - „ignoroval“ ho a s návrhom na doplnenie dokazovania sa nevysporiadal ani v odôvodnení svojho rozhodnutia - § 168 ods. 1 Trestného poriadku,
 - b) ak bol návrh na doplnenie dokazovania predložený až v odvolaní a odvolací súd sa s týmto návrhom nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej - „mlčal“
- a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Až za takéhoto stavu totižto dochádza k porušeniu práva na obhajobu, čo však nie je tento prípad.

Najvyšší súd po oboznámení sa s dovolaním obvineného, rozsudkom súdu prvého stupňa a uznesením odvolacieho súdu môže skonštatovať, že obidva súdy sa dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom zaoberali navrhnutými dôkazmi (č. l. 414 - rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku), pričom nevykonanie niektorých dôkazov bolo riadne odôvodnené. Na túto skutočnosť odkazujú konkrétne časti rozhodnutí súdov (viď str. 16 uznesenia krajského súdu, sp. zn. 3To/45/2023, z 20. júna 2023 a str. 9-11 rozsudku okresného súdu, sp. zn. 9T/22/2018, z 11. januára 2023).

Ďalej obvinený namietal, že rozpory vo výpovediach svedkov, konkrétne členov posádok, neboli súdom dostatočne objasnené ďalšími dôkazmi. Najvyšší súd však zdôrazňuje, že súdy nižších stupňov boli povinné najmä zohľadniť prípadné rozpory vo výpovediach, čo aj náležite vykonali. Súdy sa zaoberali výsledkami dokazovania a vyhodnotili, že namietané diskrepancie nepredstavovali kľúčové dôkazy pre posúdenie veci. Išlo najmä o otázky týkajúce sa podrobností o prítomnosti jednotlivých osôb na mieste zastavenia vozidla obvineného, časového priebehu procesných úkonov, ich presnej postupnosti a pod. Súdy tieto aspekty vyhodnotili a dospeli k záveru, že prípadné nejasnosti nezakladajú pochybnosti o vine ani o zákonnosti zásahu (viď str. 15 uznesenia Krajského súdu, sp. zn. 3To/45/2023, z 20. júna 2023). Nesúhlas obvineného so závermi, ktoré vyplynuli zo svedeckých výpovedí a ostatných dôkazov, nemení nič na skutočnosti, že súdy nižších stupňov dostatočne a logicky odôvodnili skutkový stav. Tvrdenie obvineného, že hodnotenie dôkazov nezodpovedá jeho očakávaniam, nemožno považovať za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ako ani žiaden iný z katalógu dovolacích dôvodov dostupných pre obvineného v rámci § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Detailným spôsobom koncipované odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu nepochybne spĺňajú požiadavku zákonnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti, jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom

trestného konania a zároveň z nich vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklarovateľnými skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Najvyšší súd preto nemá právomoc zasahovať do hodnotenia dôkazov vykonaného súdmi nižších stupňov.

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pokiaľ obvinený v dovolaní tvrdí, že otázku zákonnosti zastavenia vozidla možno riešiť (posudzovať) len podľa dostupných skutkových okolností, a to nielen posúdením výpovedí dvoch svedkov ale aj preverení kamerového záznamu z obce a z čerpačky, dáva si tak sám odpoveď na to prečo dovolací súd nemôže akceptovať jeho argumentáciu - má to doslova zakázané. Obvinený totižto spochybňuje vykonané dôkazy - výsluchy policajtov a navrhuje ich prehodnotiť, a to aj s ohľadom na iné dôkazy. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku nedovoľuje dovolaciemu súdu (zakazuje mu) zisťovať, upravovať či meniť skutkové zistenia ustálené súdmi nižších stupňov a už vôbec nemôže prehodnocovať dôkazný stav ustálený súdmi nižších stupňov.

Okrem toho s namietanou skutočnosťou, sa predsa výstižným spôsobom vysporiadali skôr vo veci konajúce súdy (viď. str. 10-12 uznesenia odvolacieho súdu). Je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že zásah polície bol zákonný, a to vrátane dôvodov na zastavenie vozidla, spôsobu vykonania zásahu a následných procesných úkonov, a tento záver náležite odôvodnili, obvinený nemôže úspešne namietat nezákonnosť postupu orgánov činných v

trestnom konaní len na základe vlastného subjektívneho názoru, a tak nemožno túto námietku považovať za opodstatnenú v rámci dovolacieho konania.

Obvinený v súvislosti s údajným nezákonným zastavením vozidla spochybňuje aj zákonnosť ďalších dôkazov, ktoré na toto zastavenie nadväzovali. Konkrétne poukazuje na to, že pred dobrovoľným vydaním veci nebol riadne poučený o zákaze seba inkriminácie, čím došlo podľa jeho názoru k nezákonnosti samotného úkonu vydania veci.

Vo vzťahu k teórii „ovocia z otráveného stromu“, na ktorú obvinený odkazuje, najvyšší súd uvádza, že sa jedná o angloamerickú doktrínu tzv. teórie „ovocia z otráveného stromu“ („fruit of the poisonous tree doctrine“). Táto teória, ktorú po prvýkrát použil sudca Frankfurter vo veci *Carbone contra US* v roku 1939, rieši situáciu, keď dôkaz sám o sebe vykonaný zákonne bol objavený a zadovážený na základe iného dôkazu, ktorý však bol získaný alebo vykonaný nezákonne - „ak je nakazený strom, nemôže byť zdravé ani ovocie z neho pochádzajúce“. Príkladom takýchto dôkazov sú skutočnosti získané zákonným výsluchom svedka, o ktorého identite sa polícia dozvedela na základe nezákonného vstupu do obydlija. Americká justičná prax absolútne odmieta takéto dôkazy. V európskom kontinentálnom justičnom systéme existujú z absolútneho odmietania takýchto dôkazov tri výnimky:

- a) dôkaz bol získaný čiastočne na základe nezávislého, „nenakazeného“ dôkazu,
- b) dôkaz bol objavený bez ohľadu na nezákonný dôkaz (teória nevyhnutného objavenia dôkazu „independent source“),
- c) puto medzi nezákonným dôkazom a získanými informáciami je veľmi tenké.

Ide o istý kompromis, ktorý vedie k záveru, že nelegálnosť dôkazu, ktorý spočíva v porušení základných práv, vedie k jeho neplatnosti a sudcovia sú povinní ho považovať za neexistujúci. Ak je porušenie menšej závažnosti, môže prevládnúť zásada proporcionality a materiálnej pravdy, no aj v takom prípade sa bude treba vysporiadať s porušenou normou (Ústavný súd Španielskeho kráľovstva z 10. mája 1985, *Gäffen vs. Nemecko* z 30.5.2008, *Jallon vs. Nemecko* z 11. júla 2006). Zistenie materiálnej pravdy, pokiaľ ide o vinu páchatel'a, môže prelomiť, resp. prekonať porušenie základných práv a slobôd len výnimočne a v extrémnych prípadoch (terorizmus, brutálne masové vraždy a podobne), keď potreba usvedčenia a potrestania páchatel'a výrazne presahuje porušenie jeho základných práv a slobôd.

Teóriu „ovocia z otráveného stromu“, slovenská trestná teória (podobne aj európska - viď vyššie) a ani prax doteraz v plnej miere neprevzala. Nemožno vylúčiť, že v niektorých prípadoch sa možno i na základe kontinentálneho formálno-materiálneho prístupu k hodnoteniu zákonnosti a prípustnosti dôkazov dopracovať k zhodným záverom ako na základe teórie „ovocia z otráveného stromu“. Podstatné je však pristupovať k hodnoteniu zákonnosti a prípustnosti dôkazov vždy diferencovane s ohľadom na konkrétnu povahu a závažnosť chyby vzniknutej v procese dokazovania a nerobiť paušálne závery, že celý dôkaz získaný prípadne na základe procesne nie celkom korektného úkonu je „otrávený“ (primerane pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 6Tz 3/2017-II, zo 7. júna 2017, body 123/, 124/; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/64/2017, z 27. marca 2018; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/84/2017, z 30. apríla 2018; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tdo/29/2019, z 27. augusta 2019; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 48/2020, bod 31/ z 28. apríla 2020).

K samotnému úkonu vydania veci a poučeniu o zákaze seba inkriminácie pred vydaním veci má najvyšší súd na základe dostupných dôkazov, predovšetkým zo zápisnice o vydaní veci zo 4. septembra 2017 jednoznačne za preukázané, že tento procesný úkon bol vykonaný v súlade so zákonom. Z obsahu zápisnice je zjavné, že obvinený bol riadne a včas poučený v súlade s ustanovením § 89a ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd zároveň konštatuje, že obvinený predmetné veci (omamné látky) dobrovoľne vydal, a to bez akéhokoľvek donútenia alebo tlaku zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Na potvrdenie uvedeného skutkového stavu obvinený vlastnoručne podpísal zápisnicu o vydaní veci, čím jednoznačne prejavil, že bol riadne poučený a poučeniu porozumel. Tento záver podporujú aj ďalšie dôkazy vykonané v konaní, na ktoré odkazuje odvolací súd (viď str. 12-14 uznesenia odvolacieho

súdu).

Najvyšší súd uvádza, že naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa nemožno účinne domáhať v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, no v konkrétnom prípade najmä hodnotenia z nich získaných výsledkov (tzn. hodnotenia dôkazov) nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Ak by aj najvyšší súd dotknutú námietku inak podradil príkladmo pod dôvod dovolania podľa písm. c) § 371 ods. 1 Trestného poriadku, platí naďalej už skôr vyslovený postulát, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V súhrne preto platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. V rámci dovolacieho konania môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom.

Na základe vyššie uvedených skutočností najvyšší súd dospel k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, a preto nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní

sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovoľené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Bezprostredným následkom uplatnenia nesprávnych dovolacích námietok je to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním a formulovaním obhajobných tvrdení, s ktorými sa tomu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadali riadne a adekvátne už súd prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom. Tým je súčasne vylúčená akákoľvek polemika viažuca sa k údajnej nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozsudku [viď úvahy najvyššieho súdu viažuce sa k obvinenou uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Ak obvinený namieta absenciu riadneho vymedzenia znaku objektívnej stránky trestného činu (neoprávnene) v popísanom skutku rozsudku Okresného súdu Galanta, tak je potrebné uviesť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať ani poukaz na to, či bol, alebo nebol v konaní preukázaný niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tu si treba uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako predpokladá § 119 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Preto nemôže najvyšší súd v rámci už tretej inštancie preskúmať, či bol, alebo nebol naplnený

niektorý znak objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania, jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov (R 3/2011). Pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach môže účinne namietat' len minister spravodlivosti výlučne uplatnením dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku formou dovolania ministra spravodlivosti (R 14/2015 - III).

Aj v takom prípade sa aplikuje záver judikovaný v zmysle R 45/2017, podľa ktorého tzv. ministerské dovolanie podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku podané pre nesprávne zistenie skutkového stavu v podstatných bodoch na základe vykonaných dôkazov musí čo do jeho obsahovej kvality spĺňať požiadavku konkretizovania nesprávnosti úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení namietaných dôkazov v rámci § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Iba taká chyba môže byť spôsobilým podkladom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom. Ak sa dovolateľ obmedzí na výpočet vykonaných dôkazov, alebo uvedenie len ich vlastné hodnotenie, je takto podané dovolanie (napriek skôr zmienenej, a to pomerne zásadnej odlišnosti v osobe dovolateľa) potrebné odmietnuť ako zrejme nedôvodné postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd opakovane poznamenáva, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov. Rešpektujúc ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku možno uzatvoriť, že argumentácia obvinenej formulovaná v dôvodoch dovolania nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

Pre dovolací súd je tak v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený Q. J. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekursorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona účinného v čase spáchania žalovaného skutku. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenaplnia ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.